

Dosarul nr. 3ra-177/22
(2-20072409-01-3ra-18022022)

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. M. Gandrabur)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, Gr. Dașchevici, V. Negru)

Î N C H E I E R E

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Gherciu împotriva Direcției Generale Economie, Comerț și Turism, terți Ion Mîță și Lucia Mîță cu privire la contestarea actelor administrative, repararea prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 29 iunie 2020, Iurie Gherciu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Generale Economie, Reforme și Relații Patrimoniale a Consiliului mun. Chișinău (reorganizată în Direcția Generală Economie, Comerț și Turism) cu privire la contestarea actelor administrative, repararea prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d.3-6).

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, prin hotărârea nr. 430 din 22 ianuarie 2016 a Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ, s-a transmis în proprietate privată membrilor de familie Iurie Gherciu, Ion Mîță și Lucia Mîță ap. 45 din str. Liviu Deleanu 9/2, mun. Chișinău, câte 1/3 cotă-parte fiecare, fiind necesar de achitat pentru 1/3 cotă-parte atribuită lui Iurie Gherciu suma de 156 455, 04 lei.

A menționat că la momentul adoptării hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016 a Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ, s-a admis o încălcare gravă a legii, impunând-se condiția anulării acesteia din următoarele considerente.

Prin Legea nr. 215-XVI din 12 octombrie 2007 pentru ratificarea Acordului-cadru de împrumut dintre Guvernul Republicii Moldova și Banca pentru Dezvoltare a Consiliului Europei, s-a ratificat Acordul-cadru de împrumut dintre Guvernul Republicii Moldova și Banca pentru Dezvoltare a Consiliului Europei, semnat la 18 iunie 2007 prin schimb de scrisori.

Blocul de locuit situat pe str. Liviu Deleanu, 9/2, mun. Chişinău a fost construit din mijloace băneşti parvenite din creditul acordat de Banca pentru Dezvoltare a Consiliului Europei.

Ulterior, prin Legea pentru ratificare a Amendamentului nr. 1 la Acordul-cadru de împrumut dintre Republica Moldova şi Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei F/P 1569 (2006) nr. 87 din 24 mai 2018, s-a ratificat Amendamentul nr. 1, semnat la Chişinău la data de 11 aprilie 2018, publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 210-223 din 22 iunie 2018.

Potrivit pct. 1.2. din Amendamentul nr. 1 la Acordul-cadru, ratificat prin Legea nr. 87 din 24 mai 2018, ultima frază a liniei intitulată ”Condiţii preliminare pentru un traseu al împrumutului CEB” din tabelul prezentat la anexa nr. 1 potrivit căruia, a fost completată cu fraza: posibila privatizare ulterioară a acestor locuinţe se va efectua în conformitate cu cadrul legal în domeniul locuinţelor şi al privatizării, în vigoare în Republica Moldova.

Iniţial, prin Acordul-cadru s-a interzis privatizarea apartamentelor din casele date până la rambursarea creditului. Or, privatizarea apartamentelor din blocurile de locuit construite din creditul/grantul internaţional primit a fost posibilă doar după ratificarea Amendamentului nr. 1 la Acordul-cadru de împrumut dintre Republica Moldova şi Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei F/P 1569 (2006), care deja prevedea că posibila privatizare de locuinţe se va efectua în conformitate cu cadrul legal în domeniul locuinţelor şi al privatizării în vigoare în Republica Moldova.

Astfel, la data adoptării hotărârii contestate în partea ce se referă la privatizarea ap. 45 din str. L. Deleanu, 9/2 mun. Chişinău, organele statale acţionând din numele Republicii Moldova nu dispuneau de dreptul de a admite privatizarea locuinţelor construite din grantul potrivit Acordului-cadru de împrumut dintre Republica Moldova şi Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei, or, aceasta fiind posibilă începând cu ratificarea Amendamentului nr. 1 la Acordul-cadru de împrumut dintre Republica Moldova şi Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei F/P 1569 (2006) nr. 87 din 24 mai 2018 (în vigoare din 22 iunie 2018), drept acordat mult mai târziu peste 2 ani şi 4 luni de la emiterea actului administrativ contestat.

Pentru privatizarea apartamentelor din blocurile locative enunţate, urma să se acţioneze în concordanţă cu Acordul-cadru, care, iniţial prevedea că posibila privatizare a locuinţelor într-o etapă viitoare, nu ar trebui să preceadă sfârşitul perioadei de rambursare a împrumutului, urmând a fi abordată inclusiv de către toate autorităţile centrale şi locale implicate.

A menţionat că, raportând data încheierii acordului respectiv, acordării împrumutului, la data emiterii actului administrativ defavorabil contestat cu termenul împrumutului se constată că termenul nu a expirat, fapt ce denotă că la momentul emiterii hotărârii de acceptare a privatizării – 22 ianuarie 2016 era imposibilă privatizarea apartamentelor din blocurile locative construite din grantul/împrumutul acordat, inclusiv şi imobilul repartizat petiţionarului, acţiune ce a fost posibilă doar odată cu ratificarea amendamentului la Acordul-cadru din 24 mai 2018.

Toate aceste circumstanţe denotă imposibilitatea statului Republica Moldova, corespunzător organele administraţiei publice locale, instituţiile specializate în domeniu de a admite privatizarea locuinţelor construite din grantul conform Acordului-cadru. Această posibilitate a apărut doar începând cu 24 mai 2018, ulterior emiterii hotărârii contestate. Iar la adoptarea hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016 a

Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nu a fost respectată procedura obligatorie de emitere a actelor administrative (Titlul III, Capitolul I din Codul administrativ).

Dezacordul cu hotărârea adoptată a condus la formularea cererii prealabile extrajudiciare de tranșare a litigiului. Prin răspunsul pârâtului cererea a fost respinsă, fiind anexat extrasul din hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ nr. 450 din 15 mai 2020.

Reclamantul a solicitat anularea hotărârii nr. 430 din 22 ianuarie 2016 a Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ prin care s-a permis privatizarea apartamentului nr. 45 din str. L. Deleanu 9/2, mun. Chișinău după Iurie Gherciu și membrii familiei sale și a hotărârii nr. 540 din 15 mai 2020 a Comisiei municipale de privatizare a fondului locativ.

Prin hotărârea din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Gherciu ca neîntemeiată (vol. I, f.d.154, 159-173).

La 19 februarie 2021, Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco, a depus apel împotriva hotărârii din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, care ulterior, la 19 aprilie 2021, a fost completată cu motivare, solicitând casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii (vol. I, f.d.177, 186-189).

Prin decizia din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco, și s-a menținut hotărârea din 16 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (vol. II, f.d. 12,13-23).

La 17 noiembrie 2021, Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 16 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care ulterior, la 15 aprilie 2022, a fost completat cu motivare, solicitând casarea actelor judecătorești, cu emiterea unei decizii de admitere a cererii de chemare în judecată (vol. II, f.d. 25-26).

În argumentarea cererii de recurs, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept anterior expuse, recurentul a invocat că nu este de acord cu actele judecătorești contestate, deoarece instanțele ierarhic inferioare la adoptarea acestora nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, au aplicat eronat normele de drept material și procedural.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 16 noiembrie 2021, dispozitivul deciziei fiind notificat, prin intermediul poștei electronice, avocatului Andrei Mațco la 21 noiembrie 2021. Decizia motivată din 16 noiembrie 2021 a Curții

de Apel Chișinău a fost notificată reprezentantului recurentului la 16 martie 2022, fapt confirmat prin extrasul poștei electronice (vol. II, f.d. 68).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 21 februarie 2022, prin intermediul oficiului poștal, în adresa intimațiilor Direcției Generale Economie, Comerț și Turism a Consiliului mun. Chișinău, Ion Mîță și Lucia Mîță a fost expediată copia recursului depus de Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței. Până la examinarea admisibilității recursului, intimații nu și-au valorificat drepturile sale procedurale și nu au depus referință asupra recursului.

Examinând admisibilitatea recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept. Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în

special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Iurie Gherciu, reprezentat de avocatul Andrei Mațco, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu